

[Else Zeuthen.]

der går ud på, at en tredjedel af medlemmerne skal udpeges af kommunalbestyrelser eller sogneråd. Dernæst er det i lovforslaget foreskrevet, at der mindst skal være én repræsentant for B-medlemmerne. Og da formand og næstformand vælges direkte på generalforsamlingen og de øvrige medlemmer går af med halvdelen hvert år og endelig det gennemsnitlige antal af medlemmer i bestyrelserne ikke ligger meget over syv, så forstår man, at der ikke bliver meget grundlag tilbage for afholdelse af forholdstalsvalg. Jeg tror, at vi med de nye regler har sikret enhver berettiget interesse, ikke mindst — efter vor opfattelse — ved de kommunale repræsentanters tilstedeværelse.

Venstres og de konservatives ændringsforslag med hensyn til dagpengeordningen for lønarbejdere betragter vi som en alvorlig forringelse. Med de lønninger, arbejdere har i dag, er en sygeløn på 126 kr. om ugen ikke for meget for en familieforsørger til at bringe en familie igennem en alvorlig sygdomsperiode, uden at hjemmet lider alt for meget derved. Venstre og de konservative åbner ganske vist mulighed for en frivillig forsikring på fra 14 kr. op til 21 kr. for familieforsørgere om dagen, men det er klart, at der altid vil være en hel del af de dårligst stillede og mest udsatte, som sætter over, hvor gærdet er lavest, og ikke vil tegne denne frivillige forsikring. De vil derfor ved længere sygdomsperioder falde de offentlige kasser til byrde, for med de nuværende priser på fødemidler, på husleje, og hvad der ellers hører med til et hjemms opretholdelse, kan en familie ikke klare sig for 14 kr. om dagen. Vi ser ingen fordel ved en sådan ordning; den vil i værste fald betyde øgede udgifter for det offentlige.

Sygedagpengene har længe været den danske sygeforsikrings akilleshæl, og det forekommer mig, at en svækkelse af ministerens forslag på dette punkt ikke kan forsvares ved talen om, at man ved at forøge selvriskoen vil appellere til den enkeltes ansvarsfølelse. Det vil fra vort synspunkt være et socialt tilbageskridt i forhold til det, der er foreslået.

Om den frivillige forsikring vil jeg gerne sige, at jeg rent personligt beklager, at det ikke har været muligt at hæve det dagpengebeløb, som den hjemmeværende husmoder

kan forsikre sig for, op over 8 kr., men vi er selvfølgelig taknemlige for, at en sådan husmoder, hvis hun indlægges på hospital, slipper for at betale de 5 kr. tilbage.

Man kan med hensyn til venstres og de konservatives store spareforslag — det var vist først på 39 mill. kr., og nu nævnte det ærede medlem hr. Ninn-Hansen et beløb på 43 mill. kr. — med rette spørge: til fordel for hvem er det, der skal spares? Det kan jo nemlig kun betyde øgede udgifter for de forsikrede, også for de mindre-bemidlede, som man jo ellers har ment at ville skærme ved den særlige afdeling for skatteydere med en indtægt under 10 000 kr.

Det er imidlertid ikke meningen, at selve behandlingsmulighederne for de syge skal forringes — det mener man heller ikke fra venstres og de konservatives side. Resultatet kan da kun blive, at det er de sygdomsramte borgere selv, der kommer til at betale derfor, endda på et tidspunkt, da de på grund af sygdom er mindre i stand dertil end ellers.

Jeg tror, danske borgere vil kunne forstå dette, og da alle er udsat for sygdom, før eller senere, og for de økonomiske konsekvenser, der følger med sygdom, vil vi foretrække en mere effektiv forsikring fremfor besparelser, der først og fremmest vil blive til fordel for de større skatteydere.

Alt for mange kontrolafgifter skulle nødvendigvis forhindre folk i at søge læge. Det fremhævedes bl. a. også af Lægeforeningens formand, professor Ehlers, da vi havde møde med ham i udvalget, at man ikke fra lægeside beklagede sig over de hyppige lægebesøg eller den hyppige tilkaldelse af læge; for, sagde professor Ehlers, vi lægger jo i vore dage megen vægt på, at folk snarere kommer en gang for tit end en gang for lidt.

Når man kender det ærede medlem hr. Ninn-Hansens forslag i sygeforsikringskommissionen med hensyn til sygekassegrænsens fuldstændige afskaffelse, må man unægtelig forbavses over, at det ærede medlem her møder op med et ændringsforslag om indførelse af en ekstra sygekassegrænse foruden den, vi har. Tanken om en særlig ordning for de mindste skatteydere tiltaler os ærlig talt ikke; den ligger for langt fra vort principielle synspunkt: at vi ingen sygekassegrænse burde have — og jeg troede ærlig talt også, at den lå for langt